

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 686/42/2023

SENTINȚA NR. 240

Ședința publică din data de 20 noiembrie 2023

Președinte -

Grefier -

Pe rol fiind soluționarea acțiunii având ca obiect obligare emitere act administrativ formulată de reclamantul _____, cu domiciliul procesual ales la Curtea de Apel București, Secția a VII – a, Splaiul Independenței, nr. 5, sectorul 4, în contradictoriu cu pârâții **Înalta Curte de Casație și Justiție**, cu sediul în București, str. Batiștei, nr. 25, sector 2 și **Curtea de Apel București**, cu sediul în București, Splaiul Independenței, nr. 5, sectorul 4.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 7 noiembrie 2023, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când instanța pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 20.11.2023, dată la care a pronunțat următoarea hotărâre:

CURTEA

Deliberând asupra acțiunii de față, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată sub nr. 686/42/2023, reclamantul _____ a chemat în judecată pârâții **Înalta Curte de Casație și Justiție** și **Curtea de Apel București**, solicitând în temeiul art. 8 și art. 2 lit. h din Legea nr. 554/2004, schimbarea în parte a Ordinului Președintelui ÎCCJ nr. 959/1/12.04.2023 și a Ordinului Președintelui ÎCCJ nr. 1003/02.05.2023, cu consecința emiterii un nou ordin în condițiile art. 39 alin.1 și 4 Legea nr. 153/2017, fără plafonare, cu valorificarea VRS 605,225 lei, începând cu data de 01.08.2016 și în continuare, majorată cu 25% conform art. 38 alin. 3 din Legea nr.153/2017, acordarea sporurilor în procent de 45 %, iar în subsidiar a celui de 37% acordat prin Decizia Președintelui Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/16.12.2022, înlăturarea mențiunii privind plata în tranșe a sumelor datorate, conform art. 39 din OUG 114/2018 (față de pârâta **Înalta Curte de Casație și Justiție**), obligarea pârâtei **Curtea de Apel București** la plata diferenței între drepturile salariale, constând în indemnizație de încadrare și sporuri, pe care le-ar fi încasat potrivit celor de mai sus și drepturile efectiv încasate, diferențe care se vor actualiza cu indicele de inflație, la care se va adăuga dobânda legală penalizatoare, de la data exigibilității fiecărei obligații de plată și până la data plății efective.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că referitor la calcularea indemnizației de încadrare cu valorificarea VRS 605,225 lei, începând cu data de 01.01.2018 și în continuare, majorată cu 25%, conform art. 38 alin. 3 din Legea nr. 153/2017, fără plafonarea prevăzută de art.38 alin.6 din legea nr.153/2017, dreptul a fost recunoscut magistraților judecătorești prin sentința civilă nr. 1508 pronunțată în data de 28.10.2020, de Tribunalul Dâmbovița în dosarul nr. 564/120/2020, hotărâre ce are putere de lucru judecat.

A precizat reclamantul că Ordinul Președintelui ÎCCJ nr.977/26.04.2023 a fost emis în temeiul Ordinului Președintelui ÎCCJ nr.959/12.04.2023 în care se face referire la sentința civilă nr. 1508, pronunțată în data de 28.10.2020, de Tribunalul Dâmbovița, în dosarul nr. 564/120/2020 și decizia CCR nr. 794/15.12.2016, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 1029/21.12.2016, conform căreia personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și

familiei ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică, iar această egalizare la nivel maxim al indemnizației de încadrare trebuie să includă și drepturile salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, astfel că cele statuate prin Sentința civilă nr. 1508, pronunțată în data de 28.10.2020, de Tribunalul Dâmbovița este aplicabilă întregii categorii profesionale a magistraților judecători.

În executarea acestei sentințe, prin Ordinul nr. 105/2023, a fost păstrat venitul brut de la nivelul lunii decembrie 2017 (de regulă 37100 lei pentru judecătorii cu gradația 5), fără a se avea în vedere că începând cu 1 ianuarie 2018 contribuțiile sociale au trecut de la angajator la angajat, diferența fiind recuperată prin instituirea de către legiuitor a unei majorări de 25% a salariului brut.

Reclamantul a menționat că art. 38 al. 3 prevede majorarea de 25% atât a indemnizației, cât și a sporurilor, iar limitarea impusă de lege este doar prin raportare la art. 25, care se refera la sporuri, respectiv ca acestea să nu depășească 30% din suma salariilor de baza pe ordonator de credite.

Aceste dispoziții reprezintă compensarea pentru angajat a măsurilor de reformă fiscală referitoare la trecerea contribuțiilor de asigurări sociale de la angajator la angajat realizată prin OUG nr. 79/2017 din 8 noiembrie 2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial nr. 885 din 10 noiembrie 2017, anterior, cotele de contribuții ale angajatului erau: CAS 10,50%, CASS 5,50%, deci un total de 16 % față de 35% începând cu 01.01.2018.

În opinia reclamantului, pentru a menține în plată salariul net avut în plată înainte de modificările operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017, legiuitorul a creat cadrul legislativ favorabil pentru a se ajunge la acest rezultat, fiind incidente prevederile art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, pentru personalul bugetar, sumele reprezentând contribuții de asigurări sociale sau, după caz, contribuții individuale la bugetul de stat au fost avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce s-au acordat în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017.

Conform adresei nr. 2036/24.11.2022 rezultă că la 31 decembrie 2017 judecătorii cu gradația 5 aveau un venit brut de 37100 lei, din care, după plata contribuțiilor de 16%, plus impozitul aferent, rezulta un net mai mare decât cel de la 1 ianuarie 2018 când, potrivit OUG nr. 79/2017, s-au reținut contribuții de 35%.

Astfel, începând cu luna ianuarie 2018, se acordă salariile de bază și celelalte drepturi salariale avute în luna decembrie 2017, majorate cu 25%, pentru a se menține același venit net cuvenit angajatului în anul 2017, se impune recalcularea diferențelor salariale rezultate din punerea în aplicare a ordinului contestat, astfel încât suma netă din decembrie 2017 să nu fie redusă în ianuarie 2018.

Tribunalul Dâmbovița prin încheierea din data de 28.12.2022, dosar nr. 564/120/2020, definitivă prin Decizia nr. 600/23.03.2023 a Curții de Apel Ploiești, cu ocazia soluționării cererii de lămurire a dispozitivului acestei sentințe a statuat că în privința sumelor datorate nu este incidentă plafonarea/limitarea prevăzută de art.38 alin.6 din legea nr.153/2017, iar o interpretare contrară ar conduce la lipsirea unei hotărâri judecătorești de caracterul ei executoriu, ceea ce reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției.

Ca atare, indemnizația de încadrare trebuie calculată începând cu data de 1.01.2018 și în continuare, până în prezent, cu luarea în considerare a VRS 605, 225 lei, majorată cu 25% conform art. 38 alin. 3 din Legea nr. 153/2017, fără aplicarea plafonării prevăzută de art. 38 alin.6 din legea nr.153/2017, așa cum s-a statuat prin titlul executoriu, Sentința civilă nr. 1508, pronunțată în data de 28.10.2020, de Tribunalul Dâmbovița, în dosarul nr. 564/120/2020, lămurit prin încheierea din data de 28.12.2022, dosar nr. 564/120/2020, definitivă prin Decizia nr. 600/23.03.2023 a Curții de Apel Ploiești.

În ceea ce privește acordarea sporurilor, reclamantul a solicitat în principal acordarea procentului de 45%, iar în subsidiar a celui de 37% acordat prin Decizia Președintelui Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/16.12.2022.

Reclamantul a solicitat plata sporurilor în suma maximă de 45%, cu aplicarea dispozițiilor art.25 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la ordonatorul principal de credite, ÎCCJ, din două perspective: sporurile au fost acordate în plafon de 30%, deși bugetul aferent salariilor de bază destinat ordonatorului principal de credite, ÎCCJ, permitea acordarea în procent maxim de 45%, discriminarea în aplicarea sporurilor la nivel maxim prin raportare la personalul din familia ocupațională "Justiție" (judecători de la instanțele naționale).

Prin valorificarea valorii de referință sectorială de 605,225, cuantumul sporurilor va fi determinat conform art. 24 din cap. III secțiunea III a Legii nr. 153/2017, combinat cu Anexa V, cap. VIII, art.4 și 5.

Potrivit dispozițiilor art. 24 din cap. III secțiunea III a Legii nr. 153/2017, intitulat „Sporuri și drepturi salariale specifice, limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salariat specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în prezenta lege și în anexele nr. I - VIII

Anexa V, cap. VIII, art.4 și 5 prevede în domeniul de activitate „Justiție” sporuri în cuantum maxim total de 45% (sporul pentru condiții de muncă grele -15%, sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică 25%, sporul pentru păstrarea confidențialității de 5%).

În ceea ce privește cuantumul total al sporurilor acordate, art. 25 din cap. III secțiunea III a Legii nr.153/2017 prevede limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi, astfel: „Art. 25 - (1) Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.”

Suma totală a sporurilor nu este prevăzută pentru fiecare salariat în parte, ci pe total ordonator principal de credite, raportat la fondul de salarii al ÎCCJ. astfel cum interpretează dispozițiile Legii 153/2017 ÎCCJ prin Decizia pronunțată în recurs în interesul legii nr.15/2020.

Singurul criteriu relevant în dimensionarea sporurilor este respectarea plafonului impus de dispozițiile art.25 alin.1 din Legea 153/2017, prevăzut pe total buget aferent salariilor de bază destinat fiecărui ordonator de credite în parte, iar nu individual, prin raportare directă la salariu! lunar pe care îl primește fiecare salariat aparținând aceleiași categorii profesionale, iar singurul grup comparator permis prin prisma deciziei ÎCCJ nr. 15/2021 este personalul încadrat în subordinea aceluiși ordonator de credite. Susținem astfel că, disponibilul bănesc la nivelul ordonatorului de credite ÎCCJ permite acordarea pentru fiecare judecător sporurilor până la limita maximă cumulată a sporurilor de 45%, cu respectarea limitării la care se referă art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

În opinia reclamantului, sintagma "de până la", regăsită în modalitatea de redactare a Legii nr.153/2017, nu este destinată aplicării arbitrare a legii, ci are menirea de a crea cadrul legislativ pentru a se putea acorda sporurile în mod diferențiat, pe categorii de personal, dar nu într-un mod întâmplător, ci raportat la anumiți factori, în baza unor criterii legale, urmărindu-se astfel eliminarea posibilității creării diferențelor de drepturi salariale, așa cum a fost aplicată până în prezent legea, a condus la crearea de situații discriminatorii.

Reclamantul a invocat discriminarea în aplicarea sporurilor la nivel maxim prin raportare la personalul din familia ocupațională "Justiție" (judecători de la instanțele naționale). Sporurile în procent total de 45% (sporul pentru condiții de muncă grele -15%, sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică 25%, sporul pentru păstrarea confidențialității de 5%) sunt prevăzute de legiuitor prin norme juridice speciale, aplicabile pentru întreg personalul din familia ocupațională "Justiție" indiferent de funcția ocupată și gradul deținut (judecători de la toate gradele de jurisdicție, de la toate instanțele naționale). Prin hotărâri judecătorești s-a stabilit cu caracter definitiv că unor judecători din cadrul instanțelor naționale trebuie să li se calculeze indemnizația prin aplicarea la indemnizația de bază a sporurilor prevăzute de Anexa V, cap. VIII, art.4 și 5, în procent maxim de 45%.

Judecătorilor, care primesc sporurile în procent maxim, li s-a recunoscut acest drept prin hotărâri judecătorești, în sensul că acestora trebuie să li se calculeze indemnizația prin aplicarea

la indemnizația de bază a sporurilor prevăzute de Anexa V, cap. VIII, art.4 și 5, în procent maxim de 45%. De altfel, acestora li se plătesc sporurile în tranșe pentru trecut, iar de la data pronunțării hotărârilor au fost valorificate în indemnizație lună de lună.

Hotărârile judecătorești, prin care le-a fost recunoscut dreptul la sporuri în procent de 45%, sunt definitive și prin urmare, beneficiarii acestora constituie grup comparator în analiza discriminării, în acest sens, a statuat și CCR prin decizia nr.145/2022 (pct. 36), al cărui conținut a fost redat și statuările instanței supreme din Decizia nr. 23/2015, obligatorie, potrivit art. 521 alin. 3 din Codul de procedură civilă, prin care s-a stabilit că hotărârile judecătorești prin care au fost acordate drepturile nu au fost anulate printr-o altă hotărâre judecătorească ori prin vreun act normativ ulterior, deoarece atunci când s-a dorit suprimarea unui drept, chiar dobândit printr-o hotărâre judecătorească, legiuitorul a făcut-o prin legiferarea expresă.

Pierderea unui drept nu se poate deduce pe cale de interpretare, ci se impune prin legiferare expresă în analiza tratamentului discriminatoriu, art. 27 din OUG 137/2000, art. 6 lit. b din Legea 153/2017, art. 16 din Constituție, Pactul Internațional cu privire la drepturile economice sociale și culturale, Protocolul 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De asemenea, reclamantul a invocat tratamentul nefavorabil prin acordarea unor sporuri în procent maxim diferențiat, întrucât beneficiază de sporuri în procent maxim de 30%, iar colegii judecători de la instanțe naționale beneficiază de sporuri în procent maxim de 45%, așa cum reiese din adresa nr. Nr. 6/BIRP/10.02.2022 emisă de Tribunalul Galați, din adresa nr.142/07.02.2022 emisă de Tribunalul Vâlcea și din adresa nr.946/09.02.2021 emisă de Tribunalul Mehedinți, condițiile de desfășurare a activității sunt identice cu cele ale colegilor din cadrul instanțelor de la nivel național prezentate pentru comparație. De altfel, chiar legiuitorul a reglementat sporurile în mod unitar pentru întreaga familie ocupațională "Justiție".

Nu în ultimul rând, reclamantul a făcut trimitere și la decizia nr.328/16.12.2022 a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care este înlăturată discriminarea în privința sporurilor, dându-se valență statuărilor Curții Constituționale din decizia nr.794/15/12.2016 și se acordă un procent de 37% cu titlu de sporuri personalului din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii. Chiar dacă dreptul la sporuri în procent maxim al personalului din justiție, a fost stabilit, inițial prin acte administrative ale ordonatorilor de credite și prin hotărâri judecătorești, ceea ce trebuie observat este că sunt interpretate norme de lege cu aplicabilitate generală, relative la stabilirea sporurilor.

Hotărârile judecătorești sau actele administrative prin care s-a recunoscut dreptul la sporuri în procent maxim/ majorat, au aplicabilitate generală pentru tot personalul din justiție și se deosebesc de ipotezele în care, tot prin hotărâre judecătorească, ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, fără aplicabilitate generală (cum ar fi, spre exemplu, sporul de doctorat, de care beneficiază doar anumiți colegi, în baza unor ipoteze strict personale).

Cu privire la înlăturarea mențiunii privind plata în tranșe a sumelor datorate conform art. 39 din OUG 114/2018, reclamantul a învederat că acest text nu este aplicabil în cauză.

Potrivit art. 39 alin.(1) din acest act normativ, Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din instituțiile și autoritățile publice, devenite executorii în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2021, se va realiza astfel:

a) în primul an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 5% din valoarea titlului executoriu;

b) în al doilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 10% din valoarea titlului executoriu;

c) în al treilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;

d) în al patrulea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;

e) în al cincilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 35% din valoarea titlului executoriu.

Ordinul 105/2023 este un act administrativ care recunoaște dreptul în discuție, iar art. 39 se referă la eșalonarea plății ca urmare a executării unei hotărâri judecătorești și nu a unui act administrativ.

În privința cererii de actualizare a sumei astfel stabilite, cu indicele de inflație, precum și a cererii de obligare a părților la plata dobânzilor legale penalizatoare reclamantul a invocat Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2/2014 din 17 februarie 2014 (Completul competent să judece recursul în interesul legii), publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 411, din 3 iunie 2014, Decizia nr. 21 din 22 iunie 2015 pronunțată în dosarul nr. 199/1/2015 de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, din care rezultă că repararea integrală a prejudiciului, în cazul neexecutării unei obligații de plată a salariului, presupune atât actualizarea cu indicele de inflație a sumei datorate (acoperirea pierderii efective suferite de creditor) cât și plata dobânzii legale (beneficiul de care este lipsit salariatul).

Prin neexecutarea integrală a creanțelor, la data când erau datorate, adică atunci când au devenit certe lichide și exigibile, s-a produs în patrimoniul beneficiarului un prejudiciu care trebuie acoperit integral, ce constă atât în pierderea puterii de cumpărare a sumei de bani reprezentând aceste creanțe, prin devalorizarea monedei naționale, cât și în daune interese pentru neexecutare.

Prin acordarea acestor creanțe actualizate cu indicele de inflație nu înseamnă că ar fi obligați părțile la plata unei sume de bani mai mari decât cea datorată, ci este vorba de aceeași sumă, însă la valoarea de circulație din momentul executării. Actualizarea cu indicele de inflație urmărește, de fapt, păstrarea valorii reale a obligației bănești la data efectivă a plății, având un caracter compensatoriu, ce rezidă în faptul că repară partea din beneficiul nerealizat care nu este acoperit de dobândă.

În privința dobânzii legale, aceasta reprezintă prejudiciul pentru beneficiul nerealizat (art. 1084 din Codul civil), având natură juridică diferită de actualizarea cu indicele de inflație, reprezentând o sancțiune pentru neexecutarea obligației de plată. Daunele interese pentru neexecutarea obligației de plată care cuprind dobânda legală, așa cum prevăd dispozițiile art. 1088 din Codul civil, au drept rezultat acordarea unei sume de bani mai mari decât cea datorată.

Cât privește natura juridică a dobânzii legale, reclamantul a susținut că aceasta este diferită de natura juridică a actualizării obligației cu rata inflației, prima reprezentând o sancțiune (daune moratorii pentru neexecutarea obligației de plată), iar a doua valoarea reală a obligației bănești la data efectuării plății - daune compensatorii. De asemenea, indicele de inflație reprezintă un calcul matematic aplicabil în cazul unui fenomen specific economiei de piață și prin intermediul căruia se măsoară gradul de depreciere a valorii banilor aflați în circulație, aduși astfel la actuala lor putere de cumpărare.

A mai susținut reclamantul dobânda legală reprezintă câștigul, folosul pe care l-ar fi obținut reclamantul din investirea banilor dacă aceștia ar fi fost plătiți la termen, fiind admisibil cumulul dobânzii cu actualizarea obligației cu rata inflației, întrucât nu se ajunge la o dublă reparare.

Daunele interese moratorii se cuvin creditorului pentru o amânare a executării, pentru o executare târzie a obligației, deci executarea obligației mai este posibilă, prezintă interes pentru creditor, a fost sau va fi executată dar nu și la momentul la care ar fi trebuit, daunele interese moratorii fiind cauzate tocmai de întârzierea în îndeplinirea obligației. Rolul lor fiind acela de a acoperi prejudiciul cauzat prin întârzierea executării, se pot cumula întotdeauna cu executarea în natură a obligației, inclusiv cu executarea parțială. În cazul obligației bănești, existența daunelor interese moratorii este prezumată de lege, lipsa de folosință a sumei de bani datorată de debitor provoacă creditorului un prejudiciu care este egal cu dobânda legală, exact ceea ce solicită și reclamantul de față.

Potrivit art. 1 alin. 3 din OG nr. 13/2011, dobânda datorată de debitorul obligației bănești pentru neîndeplinirea obligației respective la scadență este denumită dobândă penalizatoare, iar conform art. 2 din OG nr. 13/2011, în cazul în care, potrivit dispozițiilor legale, obligația este purtătoare de dobânzi remuneratorii și/sau penalizatoare, după caz, și în absența stipulației exprese a nivelului acestora de către părți, se va plăti dobânda legală aferentă fiecăreia dintre acestea.

Pârâta Înalta Curte de Casație și Justiție a formulat întâmpinare, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată

Cu privire la capătul de cerere prin care se solicită schimbarea în parte a Ordinelor nr. 959/1/12.04.2023 și nr. 1003/02.05.2023 emise de Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu consecința emiterii unui nou ordin în condițiile art. 39 alin. (1) și (4) din Legea - cadru nr. 153/2017, fără plafonare, cu valorificarea VRS 605,225 lei, începând cu data de 01.08.2018 și în continuare, majorată cu 25% conform art. 38 alin. (3) din Legea - cadru nr. 153/2017, pârâta a solicitat respingerea acestuia ca neîntemeiat, având în vedere că prin ordinul nr. 1003/02.05.2023, prin care s-a stabilit că, începând cu data de 01.04.2023, judecătorii din circumscripția Curții de Apel București beneficiază de drepturile salariale stabilite în Anexa parte integrantă a acestui ordin, calculate având în vedere valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, fără a fi afectate de aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea - cadru nr. 153/2017.

A precizat ICCJ că data de 01.04.2023, menționată la art. 1 din Ordinul nr. 1003/1 din 02.05.2023, reprezintă data de la care s-au inclus în indemnizație, tuturor judecătorilor în activitate de la instanțele din circumscripția Curții de Apel București, drepturile salariale stabilite prin Ordinul nr. 959/1/12.04.2023 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pentru perioada anterioară, se vor stabili drepturile în funcție de datele ce vor fi comunicate Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru fiecare judecător în parte de către curțile de apel în circumscripția cărora aceștia își desfășoară activitatea.

Referitor la capătul de cerere privind acordarea sporurilor în procent de 45%, iar în subsidiar a celui de 37% acordat prin Decizia Președintelui Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/16.12.2022, pârâta a solicitat de asemenea respingerea ca neîntemeiat.

Prin Decizia nr. 15/28.05.2021 pronunțată în dosarul nr. 1127/1/2021 prin care instanța supremă a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia și a statuat că: „în interpretarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. 3 lit. a și alin. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la aceeași lege, suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25 din aceeași lege, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale.”

Pârâta ICCJ a invocat pct. 86 – 89 din decizia 15/2021, precum și prevederile art. 25 alin. 1, art. 34 alin. 1 și 2 și art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea - cadru nr. 153/2017, pct. 12 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2020, privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, articolul 34 alin. 1 și 2 din OUG nr. 114/2018.

Și în anul 2021 cuantumul sporurilor a fost plafonat prin art. I alin. (3) din OUG nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal - bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene.

De asemenea, începând cu data de 01 ianuarie 2022, prin art. I alin. (5) din OUG nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene s-a dispus „(5) în anul 2022, începând cu data de 01 ianuarie, cuantumul sporurilor, se menține cel mult la nivelul cuantumul acordat pentru luna decembrie 2021, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”, în același sens fiind și dispozițiile art. I alin. (5) din OUG nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal - bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene conform cărora „în anul 2023, începând cu data de 01 ianuarie, cuantumul sporurilor se menține cel mult la nivelul cuantumul acordat pentru luna decembrie 2022, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

În opinia pârâtei, dispozițiile art. 25 alin. (1) fixează doar pragul maxim pe care ordonatorul de credite trebuie să-l respecte, acesta având însă libertatea de a acorda sporuri al căror cuantum să fie chiar mai mic de un procent de 30% din suma totală a salariilor.

Faptul că există o practică, la anumite curți de apel de a se acorda sporurile în procent de 45%, fără a se ține seama de limita prevăzută de art. 25, nu poate constitui un motiv legitim ca și ceilalți ordonatori de credite să fie obligați să încalce aceste dispoziții în aceste condiții,

instanța nu poate dispune obligarea pârâtei dacă prin aceasta s-ar nesocoti dispozițiile imperative ale legii, doar fiindcă alți ordonatori de credite au ales să acorde sporuri în procent de 45%.

Cu titlu de practică judiciară, ICCJ a invocat Decizia civilă nr. 6678 din IQ.12.2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, dosar nr. 302/42/2018, precum și sentința civilă nr.299/15.06.2020 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr.2865/108/2019, decizia civilă nr.1051/09.10.2020 pronunțată de Curtea de Apel Cluj în dosarul nr. 1606/84/2019.

De asemenea, pârâta a susținut că art. 24 din Legea nr. 153/2017 face trimitere la o limită maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salarial (cum este cazul sporurilor Anexa nr. V), limită care poate fi acordată, însă cu respectarea prevederilor art. 25 din același act normativ care impun ca suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite să nu depășească 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare.

A subliniat ICCJ că prevederile art. 24 și cele ale art. 25 din Legea nr. 153/2017 se completează și se aplică coroborat, menirea primului text fiind aceea de a stabili o limită maximă pentru fiecare spor în parte (acestea nefiind reglementate în cuantum fix, ci într-un procent maxim în care pot fi acordate), iar a celui de-al doilea text normativ, de a limita suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite.

Este adevărat că limitarea cuantumului sporurilor la care se referă art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 este prevăzută pe bugetul total aferent salariilor de bază destinat ordonatorului de credite, iar nu individual, prin raportare directă la salariul lunar pe care îl primește fiecare salariat aparținând aceleiași categorii profesionale, astfel că, în funcție de condițiile specifice și de resursele din buget, calculele efectuate pe fiecare ordonator de credite pot conduce la acordarea sporurilor la procentul maxim prevăzut în anexe sau într-un procent mai mic. Cu toate acestea, chiar dacă într-un anumit interval temporal, bugetul unui ordonator de credite ar permite acordarea sporurilor în procentul maxim de 45% pentru fiecare angajat, acest procent poate și se impune a fi revizuit periodic, astfel încât să fie asigurată conformarea la limitarea prevăzută de art. 25 din lege.

Dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017 nu prevăd un procent fix al sporurilor de 45%, ci doar un procent maxim, care lasă la aprecierea ordonatorului de credite o marjă de acordare a acestor sporuri, evident cu respectarea dispozițiilor imperative ale legii.

Așadar, la nivelul fiecărui ordonator de credite, în privința sporurilor, alături de limitelor maxime pe care legea le stabilește pentru fiecare categorie de sporuri în parte, plafonarea acestora este determinată de necesitatea de a se asigura respectarea cerinței impuse de art. 25 din Partea generală a Legii nr. 153/2017 - articol a cărui denumire marginală este tocmai „Limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi”.

Limitarea prevăzută în articolul 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 poate determina acordarea unor cantumuri diferite ale sporurilor de la un ordonator de credite la altul, de vreme ce procentul de 30%, care nu poate fi depășit în privința sumei sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite, se calculează „din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz”, care poate comporta diferențieri între ordonatorii de credite.

Mai mult, în cadrul fiecărui ordonator de credite pot exista fluctuații ale cuantumului sporurilor determinate, spre exemplu, de modificările care pot interveni în numărul de posturi efectiv ocupate în anumite perioade de timp.

Eventualele diferențe între sporurile ce se cuvin salariaților din aceeași categorie profesională, stabilite și acordate de ordonatori de credite diferiți, pot proveni din aplicarea legii la

situații de fapt care nu sunt identice, respectiv fondul salariilor de bază la care se raportează procentul de 30% să nu fie același.

Așadar, la nivelul fiecărui ordonator de credite, alături de limitele maxime pe care legea le stabilește pentru fiecare categorie de sporuri în parte, plafonarea acestora este determinată de necesitatea de a se asigura respectarea cerinței impuse de art. 25 din Partea generală a Legii nr. 153/2017 - articol a cărui denumire marginală este tocmai limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi.

Cu privire la capătul de cerere privind înlăturarea mențiunii privind plata în tranșe a sumelor datorate conform art. 39 din OUG nr. 114/2018, pârâta a considerat că și acesta este neîntemeiat.

Potrivit art. 39 din Ordonanța de urgență nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene:

„(1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din instituțiile și autoritățile publice, devenite executorii în perioada 1 ianuarie 2019 - 31 decembrie 2021, se va realiza astfel:

a) în primul an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 5% din valoarea titlului executoriu;

b) în al doilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 10% din valoarea titlului executoriu;

c) în al treilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;

d) în al patrulea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;

e) în al cincilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 35% din valoarea titlului executoriu.

(2) Procedura de plată eșalonată prevăzută la alin. (1) se aplică și în ceea ce privește plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie 2019 - 31 decembrie 2021, având ca obiect acordarea de daune-interese moratorii sub forma dobânzii legale pentru plata eșalonată a sumelor prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea unor drepturi salariale personalului din sectorul bugetar."

Ordinul nr. 105/ÎCCJ din 29 martie 2023 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum a fost modificat și precizat prin Ordinul Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 114/ÎCCJ din 11 aprilie 2023, amintit de reclamant în cuprinsul cererii, a fost emis în considerarea titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr. 1508 din 28 octombrie 2020, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, Secția I civilă, în Dosarul nr. 564/120/2020, definitivă prin Decizia nr. 930 din 15 aprilie 2021, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești.

Împrejurarea că, în aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, ordinul nr. 105/2023 are ca destinatari și judecătorii care nu sunt titulari ai titlului executoriu, beneficiind de egalizarea cu nivelul maxim al indemnizației de încadrare stabilite prin hotărârea judecătorească definitivă, nu-i poate plasa pe aceștia într-o poziție diferită față de persoanele ale căror drepturi au fost stabilite prin titlul executoriu pus în executare și care figurează în același act administrativ.

Concluzionând, pârâta a susținut că dispoziția din ordinul nr. 105/2023 privind aplicarea dispozițiilor art. 39 din O.U.G. nr. 114/2018 s-a raportat la data titlului executoriu pe care s-a fundamentat, iar nu la data emiterii ordinului.

Curtea analizând actele și lucrările dosarului reține următoarele:

Prin acțiunea înregistrată sub nr. 686/42/2023, reclamantul a chemat în judecată pârâții Înalta Curte de Casație și Justiție și Curtea de Apel București, solicitând în temeiul art. 8 și art. 2 lit. h din Legea nr. 554/2004, schimbarea în parte a Ordinului Președintelui ÎCCJ nr. 959/1/12.04.2023 și a Ordinului Președintelui ÎCCJ nr. 1003/02.05.2023, cu consecința emiterii un nou ordin în condițiile art. 39 alin.1 și 4 Legea nr. 153/2017, fără plafonare, cu valorificarea VRS 605,225 lei, începând cu data de 01.08.2016 și în continuare, majorată cu 25%

conform art. 38 alin. 3 din Legea nr.153/2017, acordarea sporurilor în procent de 45 %, iar în subsidiar a celui de 37% acordat prin Decizia Președintelui Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/16.12.2022, înlăturarea mențiunii privind plata în tranșe a sumelor datorate, conform art. 39 din OUG 114/2018 (față de pârâta Înalta Curte de Casație și Justiție), obligarea pârâtei Curtea de Apel București la plata diferenței între drepturile salariale, constând în indemnizație de încadrare și sporuri, pe care le-ar fi încasat potrivit celor de mai sus și drepturile efectiv încasate, diferențe care se vor actualiza cu indicii de inflație, la care se va adăuga dobânda legală penalizatoare, de la data exigibilității fiecărei obligații de plată și până la data plății efective.

În drept, Curtea reține că au fost invocate o serie de acte normative referitoare în principal la menținerea nivelului sporurilor la nivelul lunii decembrie 2018, jurisprudență relevantă soluționării cauzei a Curții Constituționale, referitoare pe de-o parte la înlăturarea inechităților pentru muncă egală, iar pe de altă parte la inexistența unor încălcări ale principiului egalității, în cazul unor salarii diferite acordate la diferite instituții publice, jurisprudență relevantă soluționării cauzei a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a căror analiză se impune a fi efectuată în coerență întregii reglementări, în mod coroborat, cu dispozițiile legii-cadru Nr. 153 din 28 iunie 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în cauză fiind subliniate disp. Anexei V dar și a următoarelor dispoziții:

„Principii

Art. 6 - Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii:

a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forța legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege;

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală;

d) principiul importanței sociale a muncii, în sensul că salarizarea personalului din sectorul bugetar se realizează în raport cu responsabilitatea, complexitatea, riscurile activității și nivelul studiilor;

e) principiul stimulării personalului din sectorul bugetar, în contextul recunoașterii și recompensării performanțelor profesionale obținute, pe baza criteriilor stabilite potrivit legii și regulamentelor proprii;

f) principiul ierarhizării, pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate;

g) principiul transparenței mecanismului de stabilire a drepturilor salariale, în sensul asigurării predictibilității salariale pentru personalul din sectorul bugetar;

h) principiul sustenabilității financiare, în sensul stabilirii nivelului de salarizare pentru personalul bugetar, astfel încât să se asigure respectarea plafoanelor cheltuielilor de personal ale bugetului general consolidat, stabilite în condițiile legii;

i) principiul publicității în sensul transparenței veniturilor de natură salarială, precum și a altor drepturi în bani și/sau în natură pentru toate funcțiile din sectorul bugetar.” (...)

„Sporuri și drepturi salariale specifice

Art. 24 - Limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în prezenta lege și în anexele nr. I - VIII.

Limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi

Art. 25 - (1) Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz. (...)

„Aplicarea legii

Art. 38 - (1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017.

(...)

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții;(...)

(4) În perioada 2019 - 2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h).

(...) (5) Prin legea privind plafoanele unor indicatori specificați în cadrul fiscal-bugetar se pot stabili anual alte majorări salariale decât cele prevăzute de prezentul articol.

(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022. (...)”

„Art 39: (...) (3) În aplicarea prevederilor alin. (1), prin instituție sau autoritate publică se înțelege acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite.

(4) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiasi ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.”

Art. 34 din O.U.G. nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene prevede că „(1) Prin derogare de la prevederile art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, începând cu 1 ianuarie 2019, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare se majorează cu 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. (2) Începând cu 1 ianuarie 2019, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte clemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2018, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

Totodată, prin pct. 12 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2020, privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, articolul 34, alineatul (2) s-a modificat și are următorul cuprins:„(2) începând cu luna ianuarie 2020, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2019, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

În anul 2021 cuantumul sporurilor a fost plafonat prin art I alin. (3) din OUG nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal - bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene.

De asemenea, începând cu data de 01 ianuarie 2022, prin art I alin. (5) din OUG nr. 130/20121 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene s-a dispus „(5) în anul 2022, începând cu data de 01 ianuarie, cuantumul sporurilor, se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2021, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

În același sens sunt și dispozițiile art. I alin. (5) din OUG nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal - bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene conform cărora „(5) în anul 2023, începând cu data de 01 ianuarie, cuantumul sporurilor se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2022, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

Curtea reține **cu titlu prealabil** că, în fapt, anterior formulării prezentei cereri de chemare în judecată, reclamantul a formulat contestație împotriva celor două ordine, aceasta fiind respinsă prin Hotărârea Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 64 din 25 mai 2023.

Cu privire la capătul de cerere prin care se solicită schimbarea în parte a Ordinelor nr. 959/1/12.04.2023 și nr. 1003/02.05.2023 emise de Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu consecința emiterii unui nou ordin în condițiile art. 39 alin. (1) și (4) din Legea - cadru nr. 153/2017, fără plafonare, cu valorificarea VRS 605,225 lei, începând cu data de 01.08.2018 și în continuare, majorată cu 25% conform art 38 alin. (3) din Legea - cadru nr. 153/2017, Curtea reține că prin Ordinul nr. 1003/02.05.2023, s-a stabilit că, începând cu data de 01.04.2023, judecătorii din circumscripția Curții de Apel București beneficiază de drepturile salariale stabilite în Anexa parte integrantă a acestui ordin. Acesta a fost emis de Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție ca urmare a emiterii a Ordinului nr. 959/1 din 12.04.2023, coroborat și cu faptul că eliminarea inechităților în domeniul salarizării magistraților și acordării pensiilor de serviciu a fost inclusă ca obiectiv specific al Strategiei de dezvoltare a sistemului judiciar 2022-2025, aprobată prin H.G. 436/2022

Fața de acest aspect, Ordinul nr. 959/12.04.2023 cuprinde dispoziții generale privind modul de salarizare a judecătorilor, respectiv prin stabilirea unor indemnizații de bază în raport cu VRS 605,225 neplafonate la valorile prevăzute pentru anul 2022 din Anexa nr.V a Legii nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare. (fila 43).

Contrar celor susținute de către pârâtă, Curtea reține că la art I a Ordinului 959/I/12.04.2023 se stabilește în mod cert că drepturile salariale se calculează cu luarea în considerare a valorii sectoriale de 605,225.

Ordinul nr. 959/I/12.04.2023 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție cuprinde dispoziția generală privind modul de salarizare a judecătorilor, prin stabilirea unor indemnizații de bază în raport cu valoarea de referință sectorială de 605,225 lei cu înlăturarea de la aplicare a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

Deși pârâta afirmă că prin acest ordin, toți judecătorii dobândesc o vocație generală de a li se calcula indemnizația de încadrare în forma menționată, doar pentru perioada anterioară datei de 01.04.2023, Curtea reține că această chestiune nu rezultă din conținutul ordinului.

Prin Ordinul nr. 959/I/12.04.2023 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a dispus dispoziția generală privind modul de salarizare pe viitor a judecătorilor, prin stabilirea unor indemnizații de bază în raport cu valoarea de referință sectorială de 605,225 lei cu înlăturarea de la aplicare a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

Curtea mai reține, contrar celor susținute de către pârâtă, ale cărei susțineri se impun a fi înlăturate ca nefondate că, în preambulul ordinului se menționează că *necesitatea stabilirii* unor indemnizații de bază în raport cu valoarea de referință sectorială de 605,225 lei cu înlăturarea de la

aplicare a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, *este rezultată din obligația* de a pune în executare hotărârile judecătorești menționate în cuprinsul acestuia dar și a DCC nr. 794/15.12.2016. Rezultă așadar că de acest ordin nu urmau să beneficieze doar destinatarii acestui titlurilor executorii ci, în mod general, toți judecătorii din cadrul „judecătoriilor, tribunalelor,(...) curților de apel(...) asistenții judiciari”, pentru perioada anterioară emiterii acestuia, cu respectarea termenului general de prescripție de 3 ani.

Curtea reține că în mod corect a subliniat pârâta că ordinul în discuție a urmărit punerea în executare a unei hotărâri judecătorești definitive (Sentința civilă nr. 1508 din 28 octombrie 2020, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, Secția I civilă, în Dosarul nr. 564/120/2020, definitivă prin Decizia nr. 930 din 15 aprilie 2021, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, lămurită prin încheierea din 28 decembrie 2022, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, Secția I civilă, în Dosarul nr. 564/120/2020, definitivă prin Decizia nr. 600 din 23 martie 2023, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, în Dosarul nr. 91/42/2023), prin raportare la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 794/15.12.2016, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 1029/21.12.2016. Curtea reține că deși pârâta fracturează raționamentul emiterii ordinului, acesta nu poate fi altul decât înlăturarea inechităților privitoare la salarizarea personalului din familia ocupatională Justiție (sporuri, coeficient de multiplicare, etc), nefiind de natura executării unei hotărâri judecătorești emiterea unui ordin numai pentru judecători destinatari ai Sentinței civile nr. 1508 în condițiile în care Ordinul face referire expresă nu numai la toți judecătorii din cadrul „judecătoriilor, tribunalelor,(...) curților de apel(...) dar și la „asistenții judiciari”.

Mai departe, Curtea reține că prin Ordinul nr. 1003/1 din 02.05.2023, s-a stabilit că, începând cu data de 01.04.2023 judecătorii din circumscripția Curții de Apel București beneficiază de drepturile salariale stabilite în Anexa parte integrantă a acestui ordin calculate având în vedere valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, fără a fi afectate de aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea - cadru nr. 153/2017. (fila 67).

Procedând la analiza dispozițiilor legale antemenționate prin raportare la probatoriul administrat în cauză și la conținutul ordinelor antereferite, Curtea concluzionează că Ordinul Președintelui ÎCCJ nr.977/26.04.2023 a fost emis în temeiul Ordinului Președintelui ÎCCJ nr.959/12.04.2023 în care deși se face referire la Sentința civilă nr. 1508, pronunțată în data de 28.10.2020, de Tribunalul Dâmbovița, în dosarul nr. 564/120/2020 și decizia CCR nr. 794/15.12.2016, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 1029/21.12.2016, conform căreia personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică, iar această egalizare la nivel maxim al indemnizației de încadrare trebuie să includă și drepturile salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, astfel că cele statuate prin Sentința civilă nr. 1508, pronunțată în data de 28.10.2020, de Tribunalul Dâmbovița, dispozițiile ordinului sunt aplicabile întregii categorii profesionale a magistraților judecători.

În fapt, prin Ordinul nr. 105/2023, a fost păstrat venitul brut de la nivelul lunii decembrie 2017 (de regulă 37100 lei pentru judecătorii cu gradația 5), fără a se avea în vedere că începând cu 1 ianuarie 2018 contribuțiile sociale au trecut de la angajator la angajat, diferența fiind recuperată prin instituirea de către legiuitor a unei majorări de 25% a salariului brut.

Conform art. 38 alin. 3 din Legea nr. 153/2017 (3) începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale: a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Art. 38 al. 3 prevede majorarea de 25% **atât a indemnizației, cât și a sporurilor**, iar limitarea impusă de lege este **doar prin raportare la art. 25, care se refera doar la sporuri**, respectiv ca acestea sa nu depășească 30% din suma salariilor de baza pe ordonator de credite.

Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că aceste dispoziții reprezintă compensarea pentru angajat a măsurilor de reformă fiscală referitoare la trecerea contribuțiilor de asigurări sociale de la angajator la angajat realizată prin OUG nr. 79/2017 din 8 noiembrie 2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial nr. 885 din 10 noiembrie 2017, potrivit căreia, contribuțiile sociale obligatorii datorate de contribuabili/plătitori sunt următoarele: 1. Angajații datorează contribuții individuale sociale în cotă totală de 35%, respectiv: contribuția de asigurări sociale în cotă de 25%; contribuția de asigurări sociale de sănătate în cotă de 10%. 2. Angajatorii datorează: contribuția de asigurări sociale în cotă de 4%, în cazul condițiilor deosebite de muncă, astfel cum sunt prevăzute în Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, contribuția de asigurări sociale în cotă de 8%, în cazul condițiilor speciale de muncă, astfel cum sunt prevăzute în Legea nr. 263/2010; contribuția asiguratorie pentru muncă în cotă de 2,25%.

Anterior, cotele de contribuții ale angajatului erau: CAS 10.50%, CASS 5.50%, deci un total de 16 % față de 35% începând cu 01.01.2018.

Pentru a menține în plată salariul net avut în plată înainte de modificările operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017, legiuitorul a creat cadrul legislativ favorabil pentru a se ajunge la acest rezultat.

În acest sens, potrivit prevederilor art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, pentru personalul bugetar, sumele reprezentând contribuții de asigurări sociale sau, după caz, contribuții individuale la bugetul de stat au fost avute în vedere ta stabilirea majorărilor salariale ce s-au acordat în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017.

Conform adresei nr. 2036/24.11.2022, , rezultă că la 31 decembrie 2017 judecători cu gradația 5 aveau un venit brut de 37100 lei, din care, după plata contribuțiilor de 16%, plus impozitul aferent, rezulta un net mai mare decât cel de la 1 ianuarie 2018 când, potrivit OUG nr. 79/2017, s-au reținut contribuții de 35%.

Față de aceste aspecte, cum începând cu luna ianuarie 2018, se acordă salariile de bază și celelalte drepturi salariale avute în luna decembrie 2017, majorate cu 25%, pentru a se menține același venit net cuvenit angajatului în anul 2017, Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că se impune recalcularea diferențelor salariale rezultate din punerea în aplicare a ordinului contestat, astfel încât suma netă din decembrie 2017 să nu fie redusă în ianuarie 2018.

De asemenea, Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că Tribunalul Dâmbovița prin încheierea din data de 28.12.2022, dosar nr. 564/120/2020, definitivă prin Decizia nr. 600/23.03.2023 a Curții de Apel Ploiești, cu ocazia soluționării cererii de lămurire a dispozitivului acestei sentințe a statuat că în privința sumelor datorate nu este incidentă plafonarea/limitarea prevăzută de art 38 alin.6 din legea nr.153/2017, iar o interpretare contrară ar conduce la lipsirea unei hotărâri judecătorești de caracterul ei executoriu, ceea ce reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției.

Ca atare, Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că indemnizația de încadrare trebuie calculată începând cu data de 1.01.2018 în privința reclamantului, care beneficiază și de titlu executoriu pentru perioada ce include intervalul 01.01.2018- 12.04.2020, și până în prezent, cu luarea în considerare a VRS 605, 225 lei, majorată cu 25% conform art. 38 alin. 3 din Legea nr. 153/2017, fără aplicarea plafonării prevăzută de art. 38 alin.6 din legea nr.153/2017, așa cum s-a statuat prin titlul executoriu, Sentința civilă nr. 1508, pronunțată în data de 28.10.2020, de

Tribunalul Dâmbovița, în dosarul nr. 564/120/2020, lămurit prin încheierea din data de 28.12.2022, dosar nr. 564/120/2020, definitivă prin Decizia nr. 600/23.03.2023 a Curții de Apel Ploiești.

Această concluzie de desprinde și prin raportarea stării de fapt rezultate la disp. art. 6 alin.1 din Legea nr.153/2017 - "Art. 6 - Sistemul de salarizare reglementat prin lege are la bază următoarele principii nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție și principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală." dar și la cele statuate prin hotărârea pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în data de 3 iunie 2021 în cauza C-624/19, principiul plății egale pentru muncă egală sau de valoare egală se aplică atunci când este îndeplinit criteriul sursei unice, indiferent dacă lucrătorii care efectuează aceeași muncă sau muncă de aceeași valoare efectuează munca în unități diferite.

Referitor la capătul de cerere privind acordarea sporurilor în procent de 45%, iar în subsidiar a celui de 37% acordat prin Decizia Președintelui Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/16.12.2022, Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că și acesta se impune a fi admis pentru considerentele ce urmează a fi prezentate în continuare .

Curtea reține că judecători din cadrul instanțelor de la nivel național, care aparțin de același ordonator de credite - ÎCCJ - au primit în luna decembrie 2021 (acestea continuând a fi achitate în în următorii ani) drepturile aferente unor sporuri de 45% și nu de 30%, potrivit adreselor cunoscute de Președintele înaltei Curți de Casație și Justiție și Colegiul de Conducere al înaltei Curți de Casație și Justiție, al căror conținut necontestat, urmează a fi prezentat în continuare astfel cum a fost redat de către reclamant .

Astfel, din adresa nr. Nr. 6/BIRP/10.02.2022 emisă de Tribunalul Galați, rezultă că: «Tribunalul Galați, a plătit în temeiul unor titluri executorii - hotărâri judecătorești având ca obiect drepturi salariale acordate prin aplicarea la indemnizația de încadrare brută lunară a sporurilor în procent de maxim 45%. Pct. 2 - Tribunalul Galați a efectuat plățile mai sus menționate în luna decembrie 2021, eșalonat, respectiv tranșa de 5% conform O.U.G. nr.114/28.12.2018 privind eșalonarea plății drepturilor salariale restante pentru unele categorii de personal din sistemul justiției. Perioada pentru care s-au calculat și achitat aceste drepturi salariale este 01 ianuarie 2018-30 septembrie 2021."

Din adresa nr.142/07.02.2022 emisă de Tribunalul Vâlcea, rezultă că: „La Tribunalul Vâlcea și judecătoriile din circumscripția acestuia, există judecători titulari ai unor hotărâri judecătorești prin care tribunalul a fost obligat să calculeze și să plătească indemnizația lunară brută prin adăugarea sporurilor în procent maxim de 45%. Sumele acestor hotărâri judecătorești se vor plăti eșalonat. A fost achitată prima tranșă în procent de 5% în luna decembrie 2021."

Din adresa nr.946/09.02.2021 emisă de Tribunalul Mehedinți, rezultă că: „Există un judecător care este titular ai unei hotărâri judecătorești, definitive, prin care tribunalul a fost obligat să recalculeze și să plătească indemnizația lunară brută prin adăugarea sporurilor în procent maxim de 45%. în 24 decembrie 2021 o hotărâre judecătorească având ca obiect plata sporurilor în procent maxim, a fost pusă în plată, eșalonat, respectiv tranșa I de 5%."

În situația reclamantului, condițiile de desfășurare a activității sunt identice cu cele ale colegilor din cadrul instanțelor de la nivel național prezentate pentru comparație. De altfel, chiar legiuitorul a reglementat sporurile în mod unitar pentru întreaga familie ocupațională "Justiție".

Pârâta a invocat Decizia nr. 15/28.05.2021 pronunțată în dosarul nr. 1127/1/2021 prin care instanța supremă a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia și a statuat că: „în interpretarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la aceeași lege, suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea **nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25** din aceeași lege, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale."

Totodată, în decizia amintită, instanța supremă a reținut următoarele: „86. Principiul egalizării cu venitul maxim în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică, stabilit prin lege sau prin hotărâri judecătorești, astfel cum a fost interpretat prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 și prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în aplicarea Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului, cu modificările ulterioare, **nu poate fi preluat mutatis mutandis în litigiile vizând calculul drepturilor salariale în baza Legii-cadru nr. 153/2017**, dat fiind faptul că această lege conține o reglementare nouă, ce instituie dispoziții distincte, inclusiv în ceea ce privește principiul egalității care, potrivit art. 6 lit. c) din lege, se înfăptuiește „prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală”.

În plus, pârâta mai arată că decizia Curții Constituționale menționată anterior este pronunțată în legătură cu o componentă a salariului de încadrare și nu cu un element de salarizare suplimentar acestuia și că nu se poate considera că normele care reglementează salarizarea din sistemul justiției (anexa nr. V capitolul VIII din Legea-cadru nr. 153/2017) derogă de la dispozițiile cu caracter de principiu inserate în capitolele I-IV din legea-cadru. Dimpotrivă, anexele care stabilesc sistemul de salarizare pentru fiecare dintre familiile ocupaționale sunt edictate cu respectarea principiilor generale ale sistemului de salarizare cuprinse în art. 6 din legea-cadru, normele interpretându-se în coerență întregii reglementări, în mod coroborat.

Pârâta mai arată că potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, existența unor diferențe de venit lunar între angajații care prestează aceeași activitate și au aceeași vechime în muncă și în funcție, dar care își desfășoară activitatea în instituții publice diferite, nu este contrară principiului egalității în drepturi, de vreme ce, pe de o parte, legea nu stabilește diferențe în ceea ce privește salariile de bază/indemnizațiile de încadrare, iar, pe de altă parte, atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate pot fi diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții identice sau asemănătoare, *dar la autorități sau instituții publice diferite.*”

Pârâta mai arată că deși reclamantul solicită acordarea sporurilor într-un quantum care însumat ajunge la 45% din salariul de bază, dispozițiile Legii - cadru nr. 153/2017 nu prevăd în mod imperativ un astfel de quantum, ci lasă la aprecierea ordonatorului de credite condițiile de acordare a acestor sporuri, evident cu respectarea dispozițiilor imperative ale legii, respectiv încadrarea în procentul de 30% precizat la art. 25.

Astfel, art. 4, Capitolul VIII, Secțiunea I din Anexa nr. V a Legii nr. 153/2017 statuează că „(I) Pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, personalul prevăzut la art. 1 beneficiază de un spor de până la 15% din salariul de bază sau, după caz, din indemnizația de încadrare, corespunzător timpului lucrat”.

Totodată, potrivit art. 5 Capitolul VIII, Secțiunea I din Anexa nr. V a Legii - cadru nr. 153/2017, „Judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la curțile de apel, tribunale, tribunalele specializate și judecătorii, procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe, membrii Consiliului Superior al Magistraturii, personal de specialitate juridică asimilat magistraților, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, asistenții judiciari, inspectorii judiciari, personalul auxiliar de specialitate, personalul de specialitate criminalistică și personalul auxiliar de specialitate criminalistică din cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice și al laboratoarelor de expertize criminalistice, ofițerii și agenții de poliție judiciară, precum și specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, personalul de probațiune beneficiază și de un spor pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de până la 25%, respectiv de un spor pentru păstrarea confidențialității de până la 5%, aplicate la salariul de bază lunar, respectiv la indemnizația lunară de încadrare”.

Așadar, pârâta mai arată că dispozițiile art. 25 alin. (1) fixează doar pragul maxim pe care ordonatorul de credite trebuie să-l respecte, acesta având însă libertatea de a acorda sporuri al căror quantum să fie chiar mai mic de un procent de 30% din suma totală a salariilor.

Pârâta mai arată că prin mai decizii, respectiv: nr. 520/2020, nr. 126/2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art 25 alin, (1) și ale art. 38 alin, (6) din Legea-cadru

nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, Curtea Constituțională a statuat că „34. în ceea ce privește critica vizând existența unor diferențe de venit lunar între angajații care prestează aceeași activitate și au aceeași vechime în muncă și în funcție, dar care își desfășoară activitatea în instituții publice diferite, Curtea a reținut că principiul egalității în drepturi nu este încălcat, de vreme ce, pe de o parte, legea nu stabilește diferențe în ceea ce privește salariile de bază/indemnizațiile de încadrare, iar, pe de altă parte, atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate pot fi diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții identice sau asemănătoare, dar la autorități sau instituții publice diferite.

36. (...) Ca atare, Curtea a constatat că stabilirea cuantumului concret al sporurilor și al venitului lunar se realizează de către fiecare ordonator de credite, în limitele stabilite de lege, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu. O asemenea soluție legislativă ține de dreptul exclusiv al legiuitorului în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, fără a fi contrară art. 4 și 16 din Constituție și nici art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea generală a discriminării."

Totodată, pârâta mai arată că prin Decizia nr. 126/2020 din 10 martie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională" la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (I) și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea Constituțională reține că „24. Referitor la prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, acestea au mai format obiect al controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019, și Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 15 ianuarie 2020, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej, instanța de contencios constituțional a reținut că limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi, prevăzută de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, nu echivalează cu diminuarea salariului de bază. Astfel cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare.

Pârâta mai arată că simplu fapt că există o practică, la anumite curți de apel de a se acorda sporurile în procent de 45%, fără a se ține seama de limita prevăzută de art. 25, nu poate constitui un motiv legitim ca și ceilalți ordonatori de credite să fie obligați să încalce aceste dispoziții în aceste condiții. Se arată că instanța nu poate dispune obligarea pârâtei dacă prin aceasta s-ar nesocoti dispozițiile imperative ale legii, doar fiindcă alți ordonatori de credite au ales să acorde sporuri în procent de 45%.

Cu titlu de practică judiciară a fost invocată Decizia civilă nr. 6678 din IQ.12.2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, dosar nr. 302/42/2018, precum și sentința civilă nr. 299/15.06.2020 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 2865/108/2019, decizia civilă nr. 1051/09.10.2020 pronunțată de Curtea de Apel Cluj în dosarul nr. 1606/84/2019.

Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că plata sporurilor în suma maximă de 45%, cu aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la ordonatorul principal de credite, ÎCCJ, se impune a fi admisă din două perspective: pe de o parte, sporurile au fost acordate în plafon de 30%, deși bugetul aferent salariilor de bază destinat ordonatorului principal de credite, ÎCCJ, permitea acordarea în procent maxim de 45%; aspect necontestat de pârâtă, iar pe de altă parte, se impune pentru a fi înlăturată situația de discriminare în aplicarea sporurilor la nivel maxim prin raportare la personalul din familia ocupațională "Justiție" (judecători de la instanțele naționale);

Astfel, Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că prin valorificarea valorii de referință sectorială de 605,225, cuantumul sporurilor va fi determinat conform art. 24 din cap.III secțiunea III a Legii nr. 153/2017, combinat cu ANEXA V, cap.VIII, art.4 și 5.

Potrivit dispozițiilor art. 24 din cap. III secțiunea III a Legii nr. 153/2017, intitulat „Sporuri și drepturi salariale specifice, limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salariat specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în prezenta lege și în anexele nr. I - VIII

ANEXA V, cap.VIII, art.4 și 5 prevede în domeniul de activitate „Justiție” sporuri în cuantum maxim total de 45% (sporul pentru condiții de muncă grele -15%, sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică 25%, sporul pentru păstrarea confidențialității de 5%).

În ceea ce privește cuantumul total al sporurilor acordate, art. 25 din cap. III secțiunea III a Legii nr.153/2017 prevede limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi, astfel: „Art. 25 - (1) Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.”

Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că suma totală a sporurilor nu este prevăzută pentru fiecare salariat în parte, ci *per total ordonator principal* de credite, raportat la *fondul de salarii al ÎCCJ*, astfel cum interpretează dispozițiile Legii 153/2017 ÎCCJ prin Decizia pronunțată în recurs în interesul legii nr.15/2020.

Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că singurul criteriu relevant în dimensionarea sporurilor este **respectarea plafonului impus de dispozițiile art.25 alin.1 din Legea 153/2017, prevăzut pe total buget aferent salariilor** de bază destinat fiecărui ordonator de credite în parte, iar **nu individual**, prin raportare directă la salariul lunar pe care îl primește fiecare salariat aparținând aceleiași categorii profesionale, iar **singurul grup comparator permis** prin prisma deciziei ÎCCJ nr. 15/2021 este **personalul încadrat în subordinea aceluiași ordonator** de credite.

Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că disponibilul bănesc la nivelul ordonatorului de credite ÎCCJ permitea și permite acordarea pentru fiecare judecător sporurilor până la limita maximă cumulată a sporurilor de 45%, cu respectarea limitării la care se referă art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017. (aspect necontestat)

Totodată, Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că sintagma "de până la", regăsită în modalitatea de redactare a Legii nr.153/2017, nu este destinată aplicării arbitrare a legii, ci are *menirea de a crea cadrul legislativ pentru a se putea acorda sporurile în mod diferențiat, pe categorii de personal, dar nu într-un mod întâmplător, ci raportat la anumiți factori, în baza unor criterii legale, urmărindu-se astfel eliminarea posibilității creării diferențelor de drepturi salariale*. Or, Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că așa cum a fost aplicată până în prezent legea, a condus la crearea de situații discriminatorii.

Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că se impune înlăturarea

situației de discriminare în aplicarea sporurilor la nivel maxim prin raportare la personalul din familia ocupațională "Justiție" (judecători de la instanțele naționale). Sporurile în procent total de 45% (sporul pentru condiții de muncă grele -15%, sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică 25%, sporul pentru păstrarea confidențialității de 5%) sunt prevăzute de legiuitor prin norme juridice speciale, aplicabile pentru întreg personalul din familia ocupațională "Justiție" indiferent de funcția ocupată și gradul deținut (judecători de la toate gradele de jurisdicție, de la toate instanțele naționale). Prin hotărâri judecătorești s-a stabilit cu caracter definitiv că unor judecători din cadrul instanțelor naționale trebuie să li se calculeze indemnizația prin aplicarea la indemnizația de bază a sporurilor prevăzute de ANEXA V, cap.VIII, art.4 și 5, în procent maxim de 45%.

Judecătorilor, care primesc sporurile în procent maxim, li s-a recunoscut acest drept prin hotărâri judecătorești, în sensul că acestora trebuie să li se calculeze indemnizația prin aplicarea la indemnizația de bază a sporurilor prevăzute de ANEXA V, cap.VIII, art.4 și 5, în procent maxim de 45%. De altfel, acestora li se plătesc sporurile în tranșe pentru trecut, iar de la data pronunțării hotărârilor au fost valorificate în indemnizație lună de lună.

Hotărârile judecătorești, prin care le-a fost recunoscut dreptul la sporuri în procent de 45%, sunt definitive și, prin urmare, Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză relative la o pretinsă cauză obiectivă de existență a unor situații diferite, apărări ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că beneficiarii acestora constituie grup comparator în analiza discriminării.

În acest sens, a statuat și CCR prin decizia nr.145/2022 (pct. 36): "Astfel, cu privire la efectele hotărârilor judecătorești, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că înlăturarea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege. Altfel spus, Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese, constituind un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Datorită acestui fapt, hotărârea judecătorească - desemnând tocmai rezultatul activității judiciare - reprezintă, fără îndoială, cel mai important act al justiției. Hotărârea judecătorească, având autoritate de lucru judecat, răspunde nevoii de securitate juridică, părțile având obligația să se supună efectelor obligatorii ale actului jurisdicțional, fără posibilitatea de a mai pune în discuție ceea ce s-a stabilit deja pe calea judecătii. Prin urmare, hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă se situează în sfera actelor de autoritate publică, fiind investită cu o eficiență specifică de către ordinea normativă constituțională. Pe de altă parte, un efect intrinsec al hotărârii judecătorești îl constituie forța executorie a acesteia, care trebuie respectată și executată atât de către cetățeni, cât și de către autoritățile publice. Or, a lipsi o hotărâre definitivă și irevocabilă de caracterul ei executoriu reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției (a se vedea în acest sens Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2015, paragraful 20, Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012, Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 decembrie 2013, și Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, paragraful 24).

De asemenea, Curtea a stabilit că sensul art. 124 alin. (1) din Constituție este acela că organele care înlăptuiesc justiția și care, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, sunt instanțe judecătorești trebuie să respecte legea, de drept material sau procesual, aceasta fiind cea care determină comportamentul persoanelor fizice și juridice în sfera publică și în circuitul civil. Dispoziția constituțională consacră principiul legalității actului de justiție și trebuie corelată cu prevederea art. 16 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia "Nimeni nu este mai presus de lege", și cu cea a art. 124 alin. (3) din Constituție, care prevede alte două principii constituționale: independența judecătorului și supunerea lui numai legii (a se vedea în acest sens Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, precitată)."

Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, că acestea se impun a fi înlăturate ca nefondate, și în considerarea statuărilor instanței supreme din Decizia nr. 23/2015, obligatorie, potrivit art. 521 alin. 3 din Codul de procedură civilă, a stabilit că hotărârile judecătorești prin care au fost acordate drepturile nu au fost anulate printr-o altă hotărâre judecătorească ori prin vreun act normativ ulterior, deoarece atunci când s-a dorit suprimarea unui drept, chiar dobândit printr-o hotărâre judecătorească, legiuitorul a făcut-o prin legiferarea expresă. Astfel, pierderea unui drept nu se poate deduce pe cale de interpretare, ci se impune prin legiferare expresă.

În analiza tratamentului discriminatoriu, Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, că acestea se impun a fi înlăturate ca nefondate, și în considerarea art. 27 din OUG 137/2000: art. 20,21 coroborat cu art. 31(1) din Carta Drepturilor Fundamentale; Cap.I, secțiunea a 2-a, art. 6 lit.b. din Legea 153/2017 (Sistemul de salarizare are la bază... principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție); art. 16 din Constituție (Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări); Pactul Internațional cu privire la drepturile economice sociale și culturale, art. 7 lit. b) pct. i) teza 1 („Statele părți la prezentul Pact recunosc dreptul pe care îl are orice persoană de a se bucura de condiții de muncă juste și prielnice, care să asigure (...) un salariu echitabil și o remunerație egală pentru o muncă de valoare egală, fără nici o distincție”); Protocolul 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Invoc și jurisprudența CJUE și CEDO în materie de discriminare, Sunt îndeplinite condițiile pentru constatarea discriminării și înlăturarea acesteia:

Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, că acestea se impun a fi înlăturate ca nefondate, și în considerarea demonstrării tratamentului nefavorabil reclamantului care rezidă din acordarea unor sporuri în procent maxim diferențiat; Astfel reclamantul beneficiază de sporuri în procent maxim de 30% iar colegii judecători de la instanțe naționale beneficiază de sporuri în procent maxim de 45%, iar ca și termen de comparație reclamantul beneficiază de sporurile prevăzute de cap.VIII, art.4 și 5 a Legii nr. 153/2017 în procent maxim de 30% pe când colegii judecători de la instanțe naționale, a căror situație a fost redată anterior, din Galați, Mehedinți și Vâlcea sunt beneficiari ai sporurilor prevăzute de cap. VIII, art.4 și 5 a Legii nr. 153/2017 în procent maxim de 45%.

Împrejurarea că sporul se calculează potrivit concluziilor anteprezentate a fost confirmată și prin decizia nr.328/16.12.2022 (fl 15) a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care este înlăturată discriminarea în privința sporurilor, dându-se valență statuărilor Curții Constituționale din decizia nr.794/15/12.2016 și se acordă un procent de 37% cu titlu de sporuri personalului din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii. Astfel, chiar dacă dreptul la sporuri în procent maxim al personalului din justiție, a fost stabilit, inițial prin acte administrative ale ordonatorilor de credite și prin hotărâri judecătorești, ceea ce trebuie observat este că sunt interpretate norme de lege cu aplicabilitate generală, relative la stabilirea sporurilor.

Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, ce se impun a fi înlăturate ca nefondate, că hotărârile judecătorești sau actele administrative prin care s-a recunoscut dreptul la sporuri în procent maxim/ majorat, au aplicabilitate generală pentru tot personalul din justiție și se deosebesc de ipotezele în care, tot prin hotărâre judecătorească, ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, fără aplicabilitate generală (cum ar fi, spre exemplu, sporul de doctorat, de care beneficiază doar anumiți colegi, în baza unor ipoteze strict personale).

Cu privire la înlăturarea mențiunii privind plata în tranșe a sumelor datorate conform art. 39 din OUG 114/2018,

Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, că potrivit art. 39 alin.(1) din acest act normativ, „plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din instituțiile și autoritățile publice, devenite executorii în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2021, se va realiza astfel:

- a) în primul an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 5% din valoarea titlului executoriu;
- b) în al doilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 10% din valoarea titlului executoriu;
- c) în al treilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;
- d) în al patrulea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;
- e) în al cincilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plătește 35% din valoarea titlului executoriu.”

Or, Curtea, urmare a unei analize sistematice a argumentelor părților, probelor administrate, ambele prin raportare la dispozițiile legale aplicabile, reține în acord cu reclamantul contrar apărărilor pârâtei din cauză, că Ordinul 105/2023 este un **act administrativ** care recunoaște dreptul în discuție, iar art. 39 se referă la eșalonarea plății ca urmare a **executării unei hotărâri judecătorești** și nu a unui act administrativ.

În privința **cererii de actualizare a sumei astfel stabilite, cu indicele de inflație, precum și a cererii de obligare a pârâților la plata dobânzilor legale penalizatoare**, Curtea reține că în mod corect reclamantul a invocat considerentele Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2/2014 din 17 februarie 2014 (Completul competent să judece recursul în interesul legii), publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 411, din 3 iunie 2014, prin s-au reținut următoarele:

"In ceea ce privește condiția existenței unui prejudiciu se constată că nici autorul sesizării și nici instanțele de judecată care au respins pretențiile reclamantului nu l-au exclus de plano, invocând principiul reparației integrale în materia răspunderii civile, prevăzut de art. 1084 din Codul civil din 1864, respectiv art. 1.531 din Codul civil din 2009. Este evident faptul că prin executarea eșalonată a obligației de plată creditorul a suferit un prejudiciu a cărui existență este confirmată chiar de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, care, în cuprinsul art. 1 alin. (3), prevede că sumele plătite eșalonat se actualizează cu indicele prețurilor de consum comunicat de Institutul National de Statistică. Or, prin instituirea obligației de actualizare a sumei cu indicele prețurilor de consum, legiuitorul recunoaște implicit existența prejudiciului cauzat prin executarea eșalonată și, în consecință, instituie o reparație parțială, prin acordarea de daune-interese compensatorii (damnum emergens). În aceste condiții sunt incidente dispozițiile invocate ale art. 1082 și 1088 din Codul civil din 1864, respectiv ale art. 1.531 alin. (1), alin. (2) teza întâi și art. 1.535 alin. (1) din Codul civil din 2009, care consacră principiul reparației integrale a prejudiciului suferit de creditor ca urmare a neexecutării de către debitor a obligației, conform căruia prejudiciul cuprinde atât pierderea efectiv suferită de creditor (damnum emergens), cât și beneficiul de care acesta este lipsit (lucrum cessans).

Potrivit aceluiași dispoziții, în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu. În cazul dat, pierderea efectiv suferită de creditor, ca prim element de reparare integrală a prejudiciului, este remediată prin măsura prevăzută de art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, constând în actualizarea sumelor stabilite prin titlul executoriu cu indicele prețurilor de consum.

Însă principiul reparației integrale a prejudiciului suferit de creditor, ca efect al executării eșalonate a titlurilor executorii, impune și remedierea celui de-al doilea element constitutiv al prejudiciului, prin acordarea beneficiului de care a fost lipsit (lucrum cessans), respectiv daune-interese moratorii, sub forma dobânzii legale. Debitorul poate fi exonerat de obligația de a repara integral prejudiciul cauzat prin executarea cu întârziere a creanței stabilite prin titlu executoriu dacă face dovada intervenției unui caz fortuit sau a unui caz de forță majoră, împrejurări care se

circumscriu sintagmei „cauza străină, care nu-i poate fi imputată” în înțelesul art. 1082 din Codul civil din 1864.

In ipoteza data, însă, deși nu se contestă împrejurările care au justificat măsurile promovate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, în scopul menținerii echilibrului bugetar, măsuri care nu au afectat substanța dreptului creditorilor, acestea nu înlătură de plano aplicarea principiului reparării integrale a prejudiciului, sub aspectul acordării daunelor-interese moratorii, sub forma dobânzii legale. Atât timp cât repararea integrală a prejudiciului presupune, cu valoare de principiu, atât acoperirea pierderii efective suferite de creditor (damnum emergens), cât și beneficiul de care acesta este lipsit (lucrum cessans), a accepta faptul că, în ipoteza dată, poate fi acoperită doar pierderea efectivă [în temeiul art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009], iar nu și beneficiul nerealizat, echivalează cu nesocotirea principiului reparării integrale a prejudiciului.”

De asemenea, Curtea reține că în mod corect reclamantul a invocat considerentele statuate prin Decizia nr.21 din 22 iunie 2015 pronunțată în dosarul nr.199/1/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța -Secția I Civilă în dosarul nr. 9994/118/2013 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, stabilind că în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 1079 alin. 2 pct 3 din Codul civil de la 1864 și art. 1523 alin. 2 lit. d din Codul civil raportat la art. 166 alin. 1 și 4 din Codul Muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare {art. 161 afn. 1 și 4 din Codul Muncii în forma anterioară republicării) și art. 1088 Cod civil de la 1864, art. 2 din O.G. nr. 9/2000, aprobată prin Legea nr. 356/2002, cu modificările și completările ulterioare, art. 2 din O.G. nr. 13/2011, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu modificările și completările ulterioare și art. 1535 din Codul civil, *dobânzile penalizatoare datorate de stat pentru executarea cu întârziere a obligațiilor de plată pot fi solicitate pentru termenul de 3 ani anterior datei introducerii acțiunii.*

Preluând argumentația din Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2/2014 din 17 februarie 2014, aplicabilă în concret la un caz similar, și ținând seama de soluția din Decizia nr.21 din 22 iunie 2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.199/1/2015, Curtea reține că în mod corect reclamantul a argumentat că repararea integrală a prejudiciului, în cazul neexecutării unei obligații de plată a salariului, presupune atât actualizarea cu indicele de inflație a sumei datorate (acoperirea pierderii efective suferite de creditor) cât și plata dobânzii legale (beneficiul de care este lipsit salariatul).

Astfel, prin neexecutarea integrală a creanțelor, la data când erau datorate, adică atunci când au devenit certe lichide și exigibile, Curtea reține că s-a produs în patrimoniul beneficiarului un prejudiciu care trebuie acoperit integral. Acest prejudiciu constă atât în pierderea puterii de cumpărare a sumei de bani reprezentând aceste creanțe, prin devalorizarea monedei naționale, cât și în daune interese pentru neexecutare.

Curtea reține în acord cu reclamantul că prin acordarea acestor creanțe actualizate cu indicele de inflație nu înseamnă că ar fi obligați părții la plata unei sume de bani mai mari decât cea datorată, ci este vorba de aceeași sumă, însă la valoarea de circulație din momentul executării. Actualizarea cu indicele de inflație urmărește, de fapt, păstrarea valorii reale a obligației bănești la data efectivă a plății, având un caracter compensatoriu, ce rezidă în faptul că repară partea din beneficiul nerealizat care nu este acoperit de dobândă.

În privința dobânzii legale, Curtea reține în acord cu reclamantul că aceasta reprezintă prejudiciul pentru beneficiul nerealizat (art. 1084 din Codul civil), având natură juridică diferită de actualizarea cu indicele de inflație, reprezentând o *sanctiune pentru neexecutarea* obligației de plată. Daunele interese pentru neexecutarea obligației de plată care cuprind dobânda legală, așa cum prevăd dispozițiile art.1088 din Codul civil, au drept rezultat acordarea unei sume de bani mai mari decât cea datorată.

Cât privește natura juridică a dobânzii legale, Curtea reține în acord cu reclamantul că aceasta este diferită de natura juridică a actualizării obligației cu rata inflației, prima reprezentând o *sanctiune (daune moratorii)* pentru neexecutarea obligației de plată), iar a doua *valoarea reală a obligației bănești la data efectuării plății - daune compensatorii*. De asemenea, Curtea reține în acord cu reclamantul că indicele de inflație reprezintă un calcul matematic aplicabil în cazul unui

fenomen specific economiei de piață și prin intermediul căruia se măsoară gradul de depreciere a valorii banilor aflați în circulație, aduși astfel la actuala lor putere de cumpărare.

Referitor la dobânda legală, Curtea reține în acord cu reclamantul că aceasta reprezintă câștigul, folosul pe care l-ar fi obținut reclamantul din investirea banilor dacă aceștia ar fi fost plătiți la termen. Prin urmare, este admisibil cumulul dobânzii cu actualizarea obligației cu rata inflației, întrucât nu se ajunge la o dublă reparare.

Daunele interese moratorii se cuvin creditorului pentru o amânare a executării, pentru o executare târzie a obligației, deci executarea obligației mai este posibilă, prezintă interes pentru creditor, a fost sau va fi executată dar nu și la momentul la care ar fi trebuit, daunele interese moratorii fiind cauzate tocmai de întârzierea în îndeplinirea obligației. Rolul lor este acela de a acoperi prejudiciul cauzat prin întârzierea executării. Acestea se pot cumula întotdeauna cu executarea în natură a obligației, inclusiv cu executarea parțială. În cazul obligației bănești, Curtea reține în acord cu reclamantul că existența daunelor interese moratorii este prezumată de lege, lipsa de folosință a sumei de bani datorată de debitor provoacă creditorului un prejudiciu care este egal cu dobânda legală, exact ceea ce solicită și reclamantii de față.

De asemenea, Curtea reține în acord cu reclamantul că potrivit art. 1 alin. (3) din OG nr. 13/2011, dobânda datorată de debitorul obligației bănești pentru neîndeplinirea obligației respective la scadență este denumită dobândă *penalizatoare*.

Potrivit art. 2 din OG nr. 13/2011, în cazul în care, potrivit dispozițiilor legale obligația este purtătoare de dobânzi remuneratorii și/sau penalizatoare, după caz, și în absența stipulației exprese a nivelului acestora de către părți, se va plăti dobânda legală aferentă fiecăreia dintre acestea.

În acest cadru, având în vedere și dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, Curtea reține în acord cu reclamantul că se impune admiterea petitului de reparare a prejudiciului cauzat prin neplata la termen, în fiecare lună, a diferenței dintre venitul pe care l-ar fi obținut potrivit OUG nr. 20/2016 și venitul efectiv plătit, așa cum s-a indicat în precedent, suma urmând a fi actualizată cu indicele de inflație, și la care se va aplica rata dobânzii legale penalizatoare aferente, calculată de la data exigibilității fiecărei obligații lunare de plată și până la data plății efective.

Având în vedere cele antemenționate, Curtea va admite cererea formulată de către reclamantul , cu domiciliul procesual ales la Curtea de Apel București, Secția a VII – a, Splaiul Independenței, nr. 5, sectorul 4, în contradictoriu cu pârâtele ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, cu sediul în București, str. nr. 25, sector 2, cod poștal 020934, e-mail: relatii publice@scj.ro și CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, cu sediul în Splaiul Independenței nr. 5, sector 4, București, cod poștal 050091, Tel.021/319.51.80, 021/319.51.81, 021/319.51.83,0372.125.300.

Pe cale de consecință va obliga pe pârâta ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE la schimbarea în parte a Ordinului Președintelui ÎCCJ nr. 959/12.04.2023 și a Ordinului Președintelui ÎCCJ nr. 1003/02.05.2023, cu consecința emiterii un nou ordin în condițiile art. 39 alin.1 și 4 Legea nr. 153/2017, fără plafonare, cu valorificarea VRS 605,225 lei, începând cu data de 01.08.2016 și în continuare, majorată cu 25% conform art. 38 alin. 3 din Legea nr.153/2017, va obliga pârâtele la acordarea în favoarea reclamantului a sporurilor în procent de 45 %, va obliga pe pârâta ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE la înlăturarea mențiunii privind plata în tranșe a sumelor datorate reclamantului conform art. 39 din OUG 114/2018 și pe pârâta CURTEA DE APEL BUCUREȘTI la plata diferenței între drepturile salariale, constând în indemnizație de încadrare și sporuri, pe care reclamantul le-ar fi încasat potrivit celor de mai sus și drepturile efectiv încasate, diferențe care se vor actualiza cu indicele de inflație, la care se va adăuga dobânda legală penalizatoare, de la data exigibilității fiecărei obligații de plată și până la data plății efective.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite cererea formulată de către reclamantul _____, cu domiciliul procesual ales la Curtea de Apel București, Secția a VII – a, Splaiul Independenței, nr. 5, sectorul 4, în contradictoriu cu pârâtele ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, cu sediul în București, str. nr. 25, sector 2, cod poștal 020934, e-mail: relatii publice@scj.ro și CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, cu sediul în Splaiul Independenței nr. 5, sector 4, București, cod poștal 050091, Tel.021/319.51.80, 021/319.51.81, 021/319.51.83,0372.125.300.

Obligă pârâta ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE la schimbarea în parte a Ordinului Președintelui ÎCCJ nr. 959/1/12.04.2023 și a Ordinului Președintelui ÎCCJ nr. 1003/02.05.2023, cu consecința emiterii un nou ordin în condițiile art. 39 alin.1 și 4 Legea nr. 153/2017, fără plafonare, cu valorificarea VRS 605,225 lei, începând cu data de 01.08.2016 și în continuare, majorată cu 25% conform art. 38 alin. 3 din Legea nr.153/2017,

Obligă pârâtele la acordarea în favoarea reclamantului _____ a sporurilor în procent de 45 %.

Obligă pârâta ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE la înlăturarea mențiunii privind plata în tranșe a sumelor datorate reclamantului _____ conform art. 39 din OUG 114/2018 .

Obligă pârâta CURTEA DE APEL BUCUREȘTI la plata diferenței între drepturile salariale, constând în indemnizație de încadrare și sporuri, pe care reclamantul le-ar fi încasat potrivit celor de mai sus și drepturile efectiv încasate, diferențe care se vor actualiza cu indicele de inflație, la care se va adăuga dobânda legală penalizatoare, de la data exigibilității fiecărei obligații de plată și până la data plății efective.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțare în ședință publică, azi 20.11.2023

Președinte,

Grefier,

Red.

4ex./20.12.2023

Operator de date cu caracter personal

Nr. notificare 3120